

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. Q. T.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. CPR-24012-2/ČJ-2016-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 2. 2017, č. j. 17 A 3/2017 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 22. 8. 2016, č. j. KRPK-5898-93/ČJ-2016-190022, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, jelikož na území České republiky pobýval bez víza či platného oprávnění k pobytu. Dále bylo stanoveno, že stěžovateli nelze po dobu 1 roku umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Pro úplnost je dále vhodné uvést, že krajské ředitelství ve věci nejprve rozhodlo tak, že stěžovateli uložilo povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, a to rozhodnutím ze dne 29. 3. 2016, č. j. KRPK-5898-52/ČJ-2016-190022. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání stěžovatele zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. CPR-11482-2/ČJ-2016-930310-V242, a věc byla krajskému ředitelství

vracena k novému projednání a rozhodnutí. Následně byla vydána správní rozhodnutí citovaná v bodě [1] tohoto rozsudku.

[3] Podstatou projednávané věci bylo posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života s ohledem na úpravu v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[4] Na jednu stranu bylo třeba vážit veřejný zájem na tom, aby stěžovatel na území České republiky nelegálně nepobýval. V minulosti totiž podvodně získal oprávnění k trvalému pobytu na základě účelového sňatku s českou občankou, navíc předložil zfalšované potvrzení o právní způsobilosti uzavřít manželství. Povolení k trvalému pobytu mu bylo následně zrušeno a od roku 2008 zde pobýval neoprávněně. Přestože si této skutečnosti byl vědom, svoji pobytovou situaci nijak neřešil a naopak se na území snažil zůstat co nejdéle, aby mohl v případných budoucích řízeních poukázat na vazby, které si v mezidobí vytvořil.

[5] Na druhou stranu bylo třeba přihlídnout k tomu, že správním vyhoštěním by došlo k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, neboť na území České republiky od roku 2006 žije ve společné domácnosti se svojí manželkou z Vietnamu a jejich dcerou, která se v České republice narodila a v současné době zde navštěvuje základní školu.

[6] Správní orgány za popsanych okolností upřednostnily veřejný zájem na tom, aby stěžovatel na území nadále nepobýval. Protiprávní jednání, kterého se v minulosti dopustil, vyhodnotily jako závažné, neboť dopředu promyslel a naplánoval, jakým způsobem podvodně získá pobytové oprávnění. Prokázal také neochotu řídit se českými právními předpisy, na území setrval neoprávněně po dobu několika let a byl si toho vědom. Evidentně spoléhal na to, že jeho nelegální pobyt nebude řešen z důvodu jeho rodinného života – vědomě kalkuloval a vyčkával, až jeho rodinní příslušníci získají na území České republiky trvalý pobyt. Takový přístup správní orgány odmítly tolerovat.

[7] K jeho rodinnému životu uvedly, že jej stěžovatel na území České republiky budoval s vědomím, že jeho pobyt je nelegální a že mu může být uloženo správní vyhoštění. Nucené vycestování navíc nemusí znamenat odloučení od rodiny, neboť manželka a dcera jej mohou do země původu následovat. Dcera je sice v české společnosti určitým způsobem integrována, s ohledem na její věk (v době rozhodování žalovaného 10 let) by však byla schopna integrace i ve Vietnamu. Pokud by se rodiče naopak rozhodli, že manželka s dcerou zůstanou na území České republiky, dcera by byla schopna samostatného soužití matkou, která ostatně finančně zabezpečuje rodinu. Kontakt s otcem by bylo možné udržovat prostřednictvím moderních technologií.

[8] Krajský soud tomuto posouzení přisvědčil. Jako přiměřenou posoudil i délku doby, po kterou bude stěžovateli znemožněno vstoupit na území Evropské unie, jelikož byla v třetině zákonné sazby a přiměřená závažnosti jeho protiprávního jednání. K žalobním námitkám dále konstatoval, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a hodnotily veškeré rozhodné okolnosti – svědčící ve prospěch stěžovatele i jeho neprospěch (§ 50 odst. 3 správního řádu). Postupem popsaným v bodě [2] tohoto rozsudku nedošlo dle krajského soudu k porušení zákazu *reformationis in peius* dle § 90 odst. 3 správního řádu, neboť zrušovacím důvodem byl rozpor se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

Namítal nesprávné posouzení několika právních otázek krajským soudem v předchozím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[10] Předně uvedl, že krajský soud se nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze převzal odůvodnění žalovaného. Dále v kasační stížnosti obecně opakoval, že ve správním řízení došlo k porušení zásady materiální pravdy a správní orgány opomněly zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalovaný dle jeho názoru postupoval v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu a svým předchozím rozhodnutím nepřipustně zhoršil jeho postavení. Správní orgány i krajský soud se nedostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti správního vyhoštění a délky doby, po kterou mu bude znemožněno vstoupit na území Evropské unie.

[11] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se zabýval všemi žalobními námitkami. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o vyčerpávající odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Stěžovatel nepřipadně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný proto, že krajský soud pouze převzal odůvodnění žalovaného. Vlastní odůvodnění krajského soudu je sice stručné a do značné míry představuje shrnutí napadeného rozhodnutí, tato skutečnost je však způsobena tím, že žalobní body byly obecné a relevantně nezpochybňovaly odůvodnění žalovaného, který se věci stěžovatele velmi pečlivě zabýval. Vzhledem k tomu, že krajský soud se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil, bylo zbytečné, aby za těchto okolností opakoval jeho podrobné zdůvodnění.

[16] Zcela obecné ostatně byly i stěžovatelovy kasační námitky, které povětšinou nepředstavovaly nic jiného než konstatování rozporu s jednotlivými ustanoveními zákona. Stěžovatel nevztáhl svoji právní argumentaci k okolnostem projednávané věci, natož aby relevantně rozporoval závěry žalovaného či krajského soudu. Vzhledem k tomu, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, bylo především na něm, aby identifikoval konkrétní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud tak neučinil, do značné míry tak předurčil způsob, jakým se jeho věci budou zabývat správní soudy.

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ověřil, že ze správního spisu nevyplývají žádné další relevantní okolnosti než ty, jejichž podstatu shrnul v bodech [4] a [5] tohoto rozsudku. Je přitom zřejmé, že se jedná jak o okolnosti svědčící ve stěžovatelův prospěch (rodinná situace), tak neprospěch (zejména skutečnosti týkající se jeho nelegálního pobytu na území České republiky). Stěžovatel sám neuvedl jedinou konkrétní skutečnost, ke které dle jeho názoru mělo být přihlédnuto a nebylo. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dostaly své povinnosti dle § 3 správního řádu a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení, v němž byla z moci úřední uložena povinnost, zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele ve smyslu § 50 odst. 3, věty druhé, správního řádu.

[18] Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života (tuto otázku bylo třeba řešit s ohledem na zákonnou úpravu v §119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého *[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*). Věc hodnotily velice pečlivě; podstatný obsah jejich posouzení je shrnut v bodech [6] a [7] tohoto rozsudku. Není pravda, že by uzavřely, že k zásahu do rodinného života stěžovatele nedojde, naopak vycházely z toho, že takový zásah nastane a nebude zanedbatelný. V případě stěžovatele však upřednostnily ochranu veřejného zájmu na tom, aby nadále nepobýval na území České republiky, protože v minulosti obcházel zákon a podvodně získal pobytové oprávnění, poté zde dlouhodobě nelegálně pobýval a vědomě svoji situaci neřešil, protože spoléhal na to, že pokud se mu podaří zde zůstat dostatečně dlouho, nebude možné jej vyhostit s ohledem na rodinné vazby. Takovému posouzení není co vytknout a ani sám stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl konkrétní důvod, proč by tak Nejvyšší správní soud měl učinit.

[19] Výše uvedené okolnosti se promítly také do délky doby, po kterou byl stěžovateli znemožněn vstup na území států Evropské unie. Doba jednoho roku byla stanovena v rámci zákonného rozmezí dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (maximálně se může jednat o tři roky). Stanovená doba v jedné třetině rozmezí se nejeví nepřiměřená skutkovým okolnostem věci, což stěžovatel nijak relevantně nerozporoval.

[20] Nezákonný nebyl ani postup žalovaného popsáný v bodě [2] tohoto rozsudku. Je sice pravda, že stěžovatelovo postavení se v důsledku podaného odvolání proti prvnímu rozhodnutí krajského ředitelství zhoršilo. Prvním rozhodnutím mu totiž byla uložena pouze povinnost vycestovat z území České republiky a žalovaný je zrušil s tím, že v případě stěžovatele bylo namíste uložit správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Podle § 90 odst. 3 správního řádu platí, že *[o]dvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem*. Aplikace tohoto ustanovení je v projednávané věci vyloučena již proto, že zrušovacím důvodem byl rozpor se zákonem. Ve věci stěžovatele nebyly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. téhož zákona a tento postup nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

[21] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o věci rozhodl meritorně bezprostředně po učinění všech nezbytných procesních úkonů.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zalovanému v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu